

IV. La Casa de Reconciliació.

Construcció i vida

Ja s'ha dit que al començament parlàvem d'una parròquia sense edifici com a expressió d'una Església lliure i pobra, despullada de propietats i privilegis. Però a finals de 1971, un grup encapçalat per Jaume Valls, Antonio Ruiz i d'altres, en representació de les forces polítiques antifranquistes de l'Hospitalet i el Baix Llobregat, van demanar a l'equip de la parròquia la construcció d'uns locals amb l'argument següent: "Sabem que no volem construir l'edifici de la parròquia. Però la classe obrera necessita locals i l'Església és l'única entitat que, pel Concordat entre la Santa Seu i l'Estat, ens els pot oferir amb garantia de no ser intervinguts. Us demanem que ho feu". Es va demanar un temps per consultar-ho i finalment es va acordar que es construïrien, però que no ho faria cap empresa, havia de fer-ho la mateixa gent, els mateixos que ho demanaven, majoritàriament del ram de la construcció. I els que ho demanaren van acceptar el repte.

1. La proposta inicial i el canvi sol·licitat

La no existència d'un edifici-església al barri plantejava als responsables de la parròquia tres alternatives: no construir res, continuant de prestat al saló d'actes de l'Institut Torras i Bages del barri, els baixos del D-6 i

itinerants pels domicilis particulars dels veïns; construir un edifici en forma d'església o construir un edifici d'usos múltiples.

Heus aquí alguns dels textos de *Cinquanta quatre realts d'immigració*:

Durante mucho tiempo se estuvo discutiendo si había que construir o no una iglesia. Unos decían que en un barrio pobre y sin los servicios necesarios la iglesia no debe ser lo primero en construirse. Otros decían que la parroquia podría ser el lugar para todos...

El barri optà per la tercera solució. Es construiria un local, amb la col·laboració de tots els veïns i veïnes del barri interessats, que pogués servir posteriorment per a les múltiples necessitats de Can Serra.

En nom de la parròquia, Jaume Botey comunicà a l'alcalde Matías de España la decisió de construir. I ahora comunicà als serveis d'urbanisme la renúncia de fer-ho al solar on l'havia assignat el planejament urbanístic a la part de dalt del solar de la Carpa, on ara hi ha el mercat. Era un lloc cèntric i preferent. Es va escollir l'actual ubicació, un barranc, en aquell moment abocador de runa. I així, en la modificació del pla de 1972, aquell solar ja no apareix assignat a un futur temple.

Barranc on es construirà la Casa de Reconciliació. CEL'H

84

S'encarregà la redacció del projecte al taller de l'arquitecte jesuïta Enric Comas. Però, amb el projecte a la mà, per dues vegades l'alcalde Matías de España el va refusar perquè "hi falta el campanar", va dir.¹ Era obvi que preveia que serviria per a alguna cosa més que per a lloc de culte. Encara ara ens sorprèn fins a quin punt el poder civil podia immiscir-se en les decisions de l'Església. L'alcalde Capdevila dilatà el permís per tercera vegada. En una sortida de la parròquia el 21 d'abril de 1974, al monestir de Santa Cecília, a la tarda s'explica la situació de bloqueig per part de l'Ajuntament a la voluntat de construir.

Finalment el 13 de juliol de 1974 Capdevila va donar personalment l'autorització, que ràpidament fou comunicada al barri i als que ho havien sol·licitat, i el 21 de juliol, diumenge a la tarda, amb la participació de moltíssima gent, de manera simbòlica apilant totxanes, s'aixecà una primera paret. Amb aquest símbol començava de fet un nou moment per al barri.

2. El procés de construcció i el Manifest

A partir d'aquell moment, la construcció física de l'edifici durant l'estiu de 1974 fins al juny de 1975 serà una realitat simbòlica de construcció interna del barri com a comunitat. A l'estiu, un centenar de persones de totes les edats, procedències i ideologies varen participar en la construcció dels fonaments i aixecant parets.² Hi participà la gent de la parròquia, homes i dones, el grup de joves, el PSUC i els sindicats van mobilitzar els seus, vingué gent de l'MC, el moviment comunista, dels sindicats del Baix Llobregat. A partir de la tardor només es podia treballar els caps de setmana. A la pregunta "què feu?" es responia amb un llenguatge buscadament ambivalent i expressions que tenien un contingut molt més ampli que el de l'estrictament significat literal: "Construimos el barrio", "construimos la comunidad" o "construimos la iglesia". Aquí, algunes expressions dels veïns:

Íbamos puerta por puerta buscando antiguos compañeros de la construcción para que vieran a echar una mano y uno me dijo: "¿Y tú, que no te acercas por la Iglesia, me pides que vaya a construir una de balde?"

Trabajando, yo engordé de satisfacción. ¡El tute que me pegué! Porque yo veía que aquello iba de buenas intenciones para nosotros.

Lo que es trabajar, trabajaré mientras pueda. A las reuniones no me atrevo porque me falta la palabra.

Primera paret, 1974. FPM

Yo entré en contacto con el movimiento de barrio precisamente pintando los locales. Después de una asamblea democrática, cuando todavía no estaban pintados, el Botey me dijo a bocajarro por qué no venía a pintarlos. Todavía no nos conocíamos, pero vine y hasta hoy.

La gent s'estranyava, tant com els mateixos implicats, que persones conegudes i procedents de diferents partits, comunistes de tots els grups aleshores existents, junt amb els mateixos assistents a la missa dels diumenges, es trobessin per construir una església. A més dels noms ja citats de Jaume Valls i Antonio Ruiz, quedaran vinculats per sempre a la casa els d'Avelino Agudo, Pantaleón Gal-

deano, José Domínguez i Maria López, Alejandro Romero i Carmen Cortijo, Felipe Alba i Pepi Imbernón, Eugenio López, pare i fill, i tants i tants d'altres. Fou un plantejament unitari de tota mena de tendències ideològiques, polítiques religioses o sindicals, de creients i no creients, suma de tota mena de preocupacions, reivindicatives o culturals, dels vinguts de fóra i els d'aquí, d'edats, de classe social, de nivells acadèmics o professionals. Algunes comunitats cristianes de Barcelona col·laboraren econòmicament, en concret la comunitat de la parròquia de la Bonanova, així com la comunitat de benedictins de Montserrat. Fou una autèntica experiència de l'esperit conciliar.

Avui sovint s'anomenen *màgiques* algunes situacions pel que tenen d'especial, d'imprevist, d'emocionant o d'anunci d'utopia. Aquell procés col·lectiu d'esforç, de la constatació que tothom serveix i tothom és necessari, de l'aprenentatge a viure i treballar en comú, del veure que els valors que ens uneixen són més forts que els de les ideologies que separen, fou un moment d'aquestes característiques. I la festa com un fet omnipresent i constant. Eren una festa les reivindicacions urbanístiques, però era una festa cada diumenge a la tarda: "la fiesta de los abuelos, la de las madres, la de las regiones, la de los niños, la del día de Todos los Santos, la del árbol, la de la primavera, etc..." Cada diumenge a la tarda, el tambor, la música, el berenar compartit construint les parets de la comunitat. Quedà en el mite que "trabajar para los demás es una fiesta".

Festa primera paret. CEL'H

86

Anys després, Jordi Maragall va representar de manera magnífica aquest esperit continuat de festa en el fris que presideix la sala gran. Els colors, els nens, els arbres i fruits, els ocells, el ball són un símbol del que vol ser i representar la Casa de Reconciliació.

La construcció fou l'autèntic gresol d'unes amistats que perduren cal recordar, Glòria i Antonio, Severiano i Tere, Boni i Joaquina, Manolo i Seve, Alejandro i Encarna, Jose i Eloísa, Juana i Pablo, Florentino i Águeda, Elvira, Agustín i Patricia, Roberto i Laura, Martí i Rosa, Raimundo i Amparo, Pilar, Eugenio i Paquita, Justí i Eduardo, Montserrat i César, Antonio i Dora, Celestino i Dioni, Emilio i M. Carmen, Viti i Marisa, Maria i Lluís, Luque i Loli, Pere i Fina, Xavier, Paco, Andreu, M. Pau, M. Pilar i Jaume... la llista és inacabable.

El diumenge 22 de desembre, abans de Nadal, hi hagué una preinauguració. Jaume Salas, de la comunitat d'escolapis, fou ordenat sacerdot, acompanyat pels seus pares, família i amics, d'escolapis, de gent del barri, dels creients i no creients, en una sala quasi sense

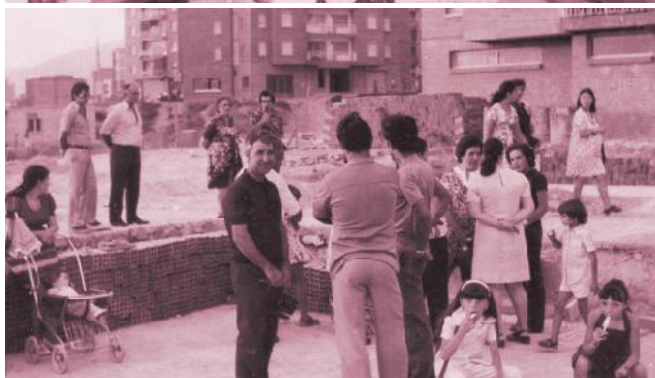
llum ni vidres, amb fred. L'ordenà el bisbe Narcís Jubany, que deuria quedar desconcertat pel càlid esperit comunitari que es respirava a l'interior d'aquell "temple" tan desmanegat.

Per això se la va anomenar Casa de la Reconciliació. Franco estava a les acaballes, vivíem un moment de repressió i violació dels drets humans, i les organitzacions polítiques, demanant l'amnistia, demanaven la necessària reconciliació entre espanyols; el Papa havia proclamat el 1975 "Any Sant de la Reconciliació" i nosaltres havíem viscut la nostra particular reconciliació en els fets de tot aquell any. La paraula tenia una buscada significació múltiple i alhora veritable en tots els possibles significats i des d'aleshores ha servit a Can Serra de referència ètica i ideològica. Significats que quedaren recollits en el Manifest solemnement proclamat donant per acabada la primera fase de les obres, el 24 de juny del 1975.

Té tres parts. La primera es refereix als drets socials, econòmics, laborals, sindicals

*Construint la Casa, 1974.
FPM*

i culturals; la segona, als drets polítics, llibertats, participació i democràcia; la tercera, al model d'Església i a la relació de l'Església amb el poble. Són tres cares de la mateixa realitat, tres dimensions indivisibles de la Reconciliació. I especialment, pel que fa a la tercera dimensió, la de la fe i les expressions de la fe, queda clar que aquest aspecte, essencial per a la Casa de Reconciliació com a paròquia, queda coix si no va acompanyat dels altres dos. En definitiva, el Manifest proclama que el *diàleg* o *reconciliació* entre Església i món és possible si es fa des de la igualtat i té com a punt de partida, intel·lectual i pràctic, les víctimes.

MANIFEST DE LA RECONCILIACIÓ AMB MOTIU DEL FINAL LES OBRES. 24 DE JUNY DE 1975

Alimentats per l'esperança d'una terra millor —que una minoria ens ha negat—, solidaris amb els que pateixen i lluiten per la pau i la justícia, des d'aquesta Casa construïda amb les mans i l'ànim d'obriers, volem manifestar obertament que la Reconciliació consisteix en el ple reconeixement dels nostres drets i, per això, proclamem:

PRIMER

Que mentre hi hagi diferències i privilegis entre els homes, classes socials, mentre continuï existint l'explotació de l'home sobre l'home, no pot haver-hi Reconciliació.

No hi pot haver Reconciliació:

- mentre no hi hagi una autèntica representativitat obrera en uns sindicats construïts en llibertat, democràtics i autònoms, sindicats de classe,
- mentre se'ns privi, dia a dia, del mitjà més elemental de defensa que amb dolor i glòria va elaborar la classe treballadora: el dret de vaga,
- mentre sigui possible l'acomiadament lliure, legalitzat per l'article 103. Per aquest article, molts obrers han perdut el seu lloc de treball i queden abocats a la incertesa,
- mentre l'estructuració de l'economia segueixi provocant la situació d'atur, considerant els treballadors com a rendibles en els moments de creixement, però sent els primers a patir l'escassetat en els moments de crisi,
- mentre els barris per a treballadors siguin piles de blocs, la seva construcció es regeixi per l'especulació del sòl per enriquiment d'uns pocs i no tinguin els serveis necessaris,
- mentre la cultura sigui patrimoni d'uns pocs,
- mentre sigui necessari emigrar de la pròpia terra per subsistir o no siguin respectats els drets de totes les Regions i Cultures.

Creiem que la Reconciliació passa per l'alliberament col·lectiu de les classes populars i per la necessitat de posar-nos en camí per aconseguir-lo. Per la supressió de les classes socials en vista a una societat més justa, d'igualtat, fraternitat i respecte.

SEGON

Malgrat les promeses d'obertura, subsisteix intacta la situació de fons. La Reconciliació rau a aconseguir el que per dret ens correspon.

No hi pot haver Reconciliació:

- mentre una minoria decideix per tots, no puguem elegir els nostres governants i no es doni la possibilitat de participació col·lectiva i democràtica en la tasca comuna.
- mentre es continuï negant els drets d'associació, reunió i expressió lliure,
- mentre no hi hagi amnistia per a tots els delictes polítics, hi hagi la pena de mort, quedin em-

premes d'una guerra que va dividir fa 40 anys els pobles, homes i germans, lluitant en diferents camps,

- mentre per mantenir l'ordre siguin necessàries mesures repressives i situacions espacials.
- mentre no pugui expressar la veritable voluntat popular en cadascuna de les zones i regions d'Espanya,

Hi haurà Reconciliació quan ens posem plegats en camí cap a una societat democràtica, en la qual tots puguem participar, sense vencedors ni vençuts.

TERCER

Solidaris amb tots els homes de bona voluntat que han lluitat pels humils de la terra, acollim el missatge de Crist: "Feliços els pobres, els que tenen fam i set de justícia, els que treballen per la pau". Per a molts de la mateixa classe obrera, la persona de Crist dona un nou sentit a la lluita i la seva vida.

No hi pot haver Reconciliació:

- mentre l'Església estigui allunyada del poble,
- mentre els que formem l'Església no reconeguem la nostra part de culpa en les divisions i abusos que ha patit el poble,
- mentre hi hagi qui es cregui propietari únic de la veritat, tant entre els creients com entre els que no poden creure,
- mentre no hi hagi veritable llibertat, respecte mutu i ganes d'enriquir-se entre uns i altres.

Amb Crist i amb tots aquells que, sense creure en Ell lluiten per la realització plena dels homes, anem construint "un cel nou i una terra nova", conscients que la nostra il·lusió per transformar persones i estructures és ja una passa més cap a un món futur.

QUART

La construcció d'aquesta casa ens ennobleix, ens dignifica, és motiu d'orgull per a nosaltres, fruit i signe de Reconciliació. Per això:

1. Ens comprometem a fer d'aquesta casa una zona de llibertat, de diàleg i respecte.
2. Exigim a tots els que entrin aquí aquestes mateixes actituds.
3. A tots els que, amb sinceritat, busqueu la Reconciliació amb vosaltres mateixos i amb els altres, us fem una crida perquè entre tots puguem construir-la. Teniu la porta oberta, perquè aquí s'ha donat:

- reconciliació entre l'Església i el poble,
- reconciliació entre creients i no creients,
- reconciliació entre joves i grans,
- reconciliació entre els arribats d'altres regions i els nascuts en aquesta terra,
- reconciliació entre la fe i els senyals que en donem,
- reconciliació de l'home amb si mateix,
- reconciliació de l'home amb Déu.

La gent va fer seva la Casa, se n'aproprià. Els veïns quedaven admirats del que són capaços de fer: "Nunca pensé que se iba a lograr hacer un edificio entre todos con estas salas tan hermosas. Mientras fregaba me decía '¿Es posible esto? ¿Será posible que todo esto sea para nosotros? ¿Es posible esto?'". "La construcción de la casa es uno de los pilares de esta unión que hay en Can Serra". "Esto es lo que ha hecho que a los locales se les tenga tanto respeto, la gente se ha dado cuenta de que no son locales de curas sino

del pueblo, ya no hay aquel miedo de antes...". "Entro en los locales como si fuera mi propia casa...". En un món en el qual no abunden els signes clars d'identificació personal ni col·lectiva, un fet d'aquest estil es converteix fàcilment en un símbol i deixa marcades les persones i la col·lectivitat que l'ha creat.

I el nostre poeta-cantor, el Viti, a l'Himne de la Casa va saber expressar amb paraules l'esperit que l'havia animat:

Himne a la Casa de Reconciliació		
Parece que un aire nuevo recorre la población, hay esperanza en los rostros, alegría y decisión. Y se vislumbra el futuro, ese que haremos tú y yo. Si trabajamos cantando será mil veces mejor.	la unión traerá la alegría y una eficacia mayor. Solaz hallan los ancianos, para adultos formación, jóvenes y todos sueñan aquí un mundo mejor. Luchamos porque en el barrio no haya hambre ni dolor y que todas las personas encuentren liberación. No seremos infalibles tendremos más de un error, con tu crítica oportuna avanzaremos mejor. ¡Qué más grande privilegio el que nos vino a tocar! Participar en el parto	de una nueva sociedad. Levantamos nuestra Casa de Reconciliación. Con alegría y entusiasmo la gran familia surgió. Debemos luchar unidos buscando un barrio mejor. Cultura, buen cine y fiestas, para el barrio diversión. Esta es la Casa de Todos, Casa de Conciliación. La sociedad nos demanda compromiso y reflexión y ayudar a nuestra patria a hallar su liberación.
Canta, canta, canta conmigo, no importa la afinación. Canta, canta canta a tu casa de Reconciliación. Necesitamos tu aporte, tu ingenio, tu creación, para que avancemos juntos camino a un mundo mejor. Nos uniremos en la lucha		Viti Berzosa

Durant molts anys, el Manifest es recitava sovint i sempre en les grans festes o commemoracions, actuant com a constant referència ideològica i de valors. Era com una mena de "renovació de les promeses del baptisme". I aquelles tres dimensions són

les que van orientar l'actuació de la Casa de Reconciliació com a entitat pública, la consideració d'una visió "pastoral" com un tot, com a globalitat, en la qual la vida de fe vol dir obertura a les necessitats de l'entorn i intervenció.

Recull Fulls parroquials. FPM

Des d'aleshores, la Casa de Reconciliació fou lloc de referència d'activitats socials, polítiques i culturals, de l'Escola d'Adults, del grup d'esplai, del GAT o Grup d'Acció Teatral, de cinema, convocant gent del barri i de fora del barri, en moments de perill en les vagues de les grans empreses del Baix Llobregat com les de Laforsa, Siemens o Pirelli, en la negociació de convenis, en el dramàtic moment de la condemna i afusellament del Txiki el 27 de setembre de 1975, en la mort de Franco el 20 de novembre. Les seves parets han estat testimoni d'intensos debats sobre pacifisme, de lloc del servei civil dels objectors, de sessions per aprendre a llegir i escriure, de treballs del grup de dones, de gimnàstica, de vagues de fam en solidaritat amb la Nicaragua perseguida.

Les tres entitats, Casa de Reconciliació, Associació de Veïns i Escola d'Adults, foren quasi una única cosa durant molts anys. Cadascuna amb perfil i objectius propis, però actuant indistintament en temes comuns de caràcter reivindicatiu, religiós, sindical, polític o cultural. Per això resulta impossible definir exactament qui era el convocant d'algunes de les activitats. Fins i tot aquesta unitat es posa de manifest sovint en els cartells amb la firma conjunta de les tres entitats convocants.

En el present escrit atribuirem a cadascuna allò que de manera més directa i en aquell moment fou responsabilitat seva: a la Casa de Reconciliació, la dimensió pastoral i algunes de les activitats de caràcter polític o sindical que, per raó del Concordat, es feien a la Casa. En el capítol 5, allò que més direc-

Celebració religiosa, 1982. FPM

Bateig de M. Gabina, juny 1979. Foto JG

tament corresponia a l'Associació de Veïns, i en el 6, allò que més directament corresponia a l'Escola d'Adults.

92

3. Dimensió religiosa, social i cultural

Dimensió religiosa

S'havia fet realitat, d'una manera diferent, el somni inicial: diluir la presència de l'Església enmig de les preocupacions de la vida civil i en definitiva fer de l'Església un instrument d'alliberament. D'alliberament encarnat, concret, històric, en les dimensions de la política, de la cultura, de les reivindicacions urbanístiques per un barri millor, d'atenció a les persones concretes. Era una nova manera d'entendre l'evangeli, de no separació entre evangeli i vida. La major part deixen constància de la seva estranyesa davant de l'actitud de la institució eclesiàstica del barri: "Cuando vinieron a pedir para la Iglesia dijimos que para la Iglesia no, pero sí si era para escuela o instituto o algo así. ¡Ahora lo entendemos!"

L'assemblea dominical és l'espai de trobada de la comunitat, de la celebració, del compartir el pa i el vi, dels sagraments. La sala gran és un espai net, transparent i auster, amb la sola pintura a la paret de la festa, sense imatges, on se sap que les veritables imatges són les persones de carn i ossos. La celebració al voltant d'una gran taula, com al menjador de casa. És l'altar fet amb les mateixes taules que la vigília han servit per presidir una assemblea o compartir un sopar i durant la setmana a l'Escola d'Adults per aprendre a llegir i escriure. És també el lloc i el moment per compartir les vides, les preocupacions, malalties, el record dels difunts.

És també un espai d'informació comunitària i per plantejar els interessos col·lectius: "Estaban terminando la misa y fuimos para decir que se unieran a nosotros para tirar la valla de la Carpa". "Aquella persona de Cerámicas Barcelonesas tenía toda la razón, porque nosotros entendemos el Evangelio así". "Aunque algunos no estaban de acuerdo con la predicación, como por ejemplo lo de aquel día del fusilamiento de Txiki..."³

Festa del cordero, 1977. FPM

L'experiència dels límits difusos entre creients i no creients donant més valor a les actituds que a la creença i tenint molt present el caràcter antropològic dels sagraments com a ritus de pas on el que és sagrat i el que és cultural es barregen, ens va fer prescindir de fronteres artificials que ens posem entre uns i altres en relació amb la sacramentalització, perquè ningú no es pot erigir en tribunal de la sinceritat de la fe de l'altre. En aquest tema, la Casa de Reconciliació va tenir una línia pastoral diferent de la d'algunes parròquies veïnes, malgrat partir de principis semblants.

Festa del Xai

La Pascua és la Festa per antonomàsia per al cristià i la Festa central de la Casa de Recon-

ciliació. Un dels símbols de la confluència de valors establerta des del començament per la Casa de Reconciliació és l'anomenada Festa del Xai, el diumenge següent de Pasqua, com la veritable Festa de Pasqua de la Casa de Reconciliació. Es tracta d'un dinar comunitari i festiu a la mateixa sala gran on s'acaba de celebrar la missa i al qual tothom, creients i no creients, hi és convidat. Tothom sap que és la festa dels cristians, però la comissió de Festes prepara el xai a la brasa i la sala s'omple de gent del barri.

Fulls per als diumenges

A partir de la primavera de 1976 comencen unes sèries de fulls de catequesi que serviran tant per a la predicació del diumenge com per

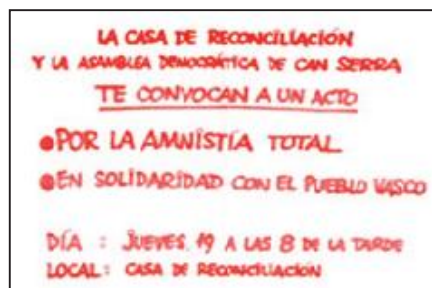

a altres sessions, explicant amb llenguatge molt senzill i amb il·lustracions d'Andreu Trilla alguns dels aspectes fonamentals de la Fe i la vida de l'Església. Heus aquí algunes d'aquestes sèries: "Construir l'Església", "Reconciliació", "Què és una parròquia", "La bona notícia de l'Evangeli", "El manament nou", "L'esperit de Déu", "L'Evangeli de Jesús", "Déu exalta el pobre i humilia el poderós".

Dimensió social i política

Encara sense inaugurar, a la Casa de Reconciliació neix l'Assemblea Democràtica de Can Serra amb vocació de ser la llavor de l'Assemblea Democràtica de l'Hospitalet. Està formada per la gent activa del barri a títol individual. No hi ha representació dels partits existents encara en la clandestinitat —tot i que la convocatòria fou inspirada per militants del PSUC—, però sí de les entitats del barri. Serveix també per assumir més activament la lluita directa de les llibertats democràtiques, l'amnistia, etc., salvaguardant en els moments més crítics l'Associació de Veïns.

Poc després, el 30 de novembre de 1975,⁴ només deu dies després de la mort de Franco, es convoca una concentració davant l'ajuntament per fer entrega a l'alcalde d'una carta demanant l'amnistia. Després es constitueix com a Assemblea Democràtica de l'Hospitalet, adherida a l'Assemblea de Catalunya. La Casa de Reconciliació ha actuat com una mena d'escut. Molt aviat l'Assemblea convocarà actes públics firmats, il·legals segons la normativa d'aquell moment.⁵

Assemblea democràtica de Can Serra, 1977.
FPM

Dimensió de cultura i de festa

La presència de l'Escola d'Adults i la vinculació amb l'Associació de Veïns va caracteritzar la Casa de Reconciliació, des dels inicis, com a Casa de Cultura promotora de conferències, debats sobre moviment obrer, economia, cultura per a la dona, situació política, models urbanístics, aspectes educatius dels fills, etc. Les tres entitats actuaven de comú acord i les persones eren les mateixes, un equip ampli sense posar en primer terme l'adscripció política o pràctica religiosa. Aquí ens referirem només a aquelles iniciatives culturals expressament promogudes i acollides com a Casa. En concret, a algunes de les festes i concerts, el Cine-Club Can Serra i el GAT.

Festes

La Festa es converteix en un fet central per a la Casa de Reconciliació. És el que representa el magnífic fris de Jordi Maragall que presideix la sala, convertit en símbol de la Festa permanent. La Casa de Reconciliació va establir com a Festa pròpia, com a Festa Major de la Casa, la Festa del Xai o Festa de la Pasqua.

Però la voluntat de festa de la Casa i la voluntat de Festa del barri es van anar solapant. El 23 de maig del 75 se celebra la primera Festa de la Primavera; per Sant Joan, la vigília de la inauguració oficial de la Casa i de la proclamació del Manifest, els joves organitzen una massiva revetlla davant del bloc D-54, que seria de fet la primícia de la Festa Major dels propers anys. El 30 de novembre, la Festa de l'Arbre, que es repeteix al febrer del 76, immediatament el Carnestoltes i altre cop pel maig la segona Festa de la Primavera...

Excursions i Escola d'Estiu

Molts anys, aquest esperit de festa i unitat era la causa de l'èxit de les anomenades excursions familiars, en el primer moment organitzades i animades pel grup de joves i que aplegaven de vegades 4 o 5 autocars. Tant era qui convocava, no hi havia etiquetes. Es recorden especialment les sortides de Setmana Santa a Bagà, de 1975 a 1979, en què hi participaven tant joves com adults. L'animador fou Paco Fernández. Foren la llavor del que poc després serien les colònies d'Òrrius amb l'Escola d'Adults, sortides que van tenir continuïtat a Sau, a la Cinglera i als Porxos de Can Mateu.

Certament, el millor tresor i record d'aquella aventura col·lectiva de la construcció de la Casa i l'Associació de Veïns són les amistats. El bon ambient, l'alegria, el treball per als altres era el denominador comú. Es va forjar una xarxa d'afectes que ha quedat per sempre com a indestructible.

Concert, 1976. FPM

Un dels actes més emblemàtics d'aquesta unió cultural fou la vinguda de la Coral Sant Jordi el diumenge 2 de febrer de 1976, dirigida per Oriol Martorell i ambaixadora d'un determinat model de Catalunya i de cultura catalana. Amb la seva vinguda expressava un dels lemes més importants del Manifest. La Casa de Reconciliació vol ser casa de tots i expressar la Reconciliació entre els nascuts aquí i els vinguts de fora. L'11 de juny del 1977 ens visità també la Coral Xalesta.

Cine Club Can Serra

A partir de 1974, abans fins i tot de la construcció de la Casa de Reconciliació, Mercè Conesa i Bartomeu Vilà impulsaren un Cine

Cine club, 1975. FPM

96

Club. Fou una extraordinària aportació d'un grup de gent jove amb voluntat d'obrir un espai cultural, amb pel·lícules de qualitat i capacitat de debat posterior. Amb en Joan Simó formaven la Cooperativa de cine alternatiu i van dirigir *Entre la esperanza y el fraude*, de l'any 1977, sobre els fets de maig del 37 i una de les primeres pel·lícules sobre la guerra civil espanyola, que es va projectar per primer cop a la Casa de Reconciliació enmig d'una gran polèmica.

Alguns dels cartells que es conserven anuncien les clàssiques *El acorazado Potemkin*, *La cabaña del Tío Tom* o *El espíritu de la colmena*, de Víctor Erice, *La cólera del viento*, *La vieja memoria...* sobre l'Espanya franquista; *Las tentaciones de Benedetto*, una visió irònica sobre un determinat model d'Església, de Nino Manfredi; *En nombre del pueblo italiano*, sobre el feixisme; *La piel quemada*, de Josep M. Forn, sobre la immigració dels anys sei-

xanta; la pacifista *Soldado azul*, *O todos o ninguno*, d'Alfonso Balcázar, sobre la violència; *El baile de los vampiros*, de Roman Polanski...

4. Teatre. El GAT

Durant la dècada dels seixanta i primers anys dels setanta, un grup de joves, entre ells Ramon Miró, Joan Soto, Anna M. Vilanova, Enric Company, Enric Flores i molts altres, intentaren revitalitzar el desèrtic panorama cultural de l'Hospitalet, sobretot a partir del teatre sota el guiatge de Ricard Salvat. S'anomenaren Grup Alpha-63. El grup va tenir una influència molt considerable.⁶ Dissolt l'Alpha-63, un dels seus *hereus* fou el Grup d'Acció Teatral, GAT.

Impulsat inicialment per Enric Flores, va desenvolupar fins més enllà dels vuitanta una important tasca de treball cultural als

barris i a les escoles. Es tracta d'un grup de joves que buscaven un espai de debat, d'informació i de formació política que no havien tingut l'oportunitat de rebre fora. Amb voluntat d'intervenir en el futur de la ciutat, altre cop a partir del teatre, aviat esdevindrà una de les companyies més dinàmiques del teatre independent.

L'any 1977 va iniciar una campanya per l'Hospitalet amb l'eslògan "El futuro del teatro depende de los que no van". Estaven convençuts que el teatre havia de ser un instrument de cultura de base i democratització del país. Reivindica per a la ciutat "un teatre realista, educatiu i de debat". Plantegen obrir un debat amb tots els interessats, les forces populars i amb la futura administració democràtica en les següents direccions: suport econòmic i subvencions, espais teatrals, ajuts als actors novells i presència del teatre a les escoles com un fet educatiu, amb l'objectiu d'articular una proposta de teatre estable. Formava part també de les plataformes unitàries de la ciutat com Assemblea de Catalunya, Assemblea Democràtica, Congrés de Cultura Catalana, Consell de forces polítiques, etc., posant-se al servei de la democràcia i les classes populars.

L'equip promotor del GAT va intuir que el model de ciutat i de cultura que plantejava la Casa de la Reconciliació coincidia amb els seu model de ciutat i de cultura. Aquella coincidència de fons i la falta d'un teatre a la ciutat va fer que el teatre del GAT fos una de les activitats acollides a la Casa de Reconciliació. Es va acceptar fins i tot la incomoditat que du-

GAT. Francisco José Basilio (Basi) i Miguel Montes. Foto Basi

rant uns mesos la meitat de la sala quedés hipotecada per l'escenari, de manera que tant la celebració dels diumenges com la resta d'activitats quedaven amb una estranya situació de la sala a dos nivells d'alçada.

A més de l'Enric, en formaven part Minerva Álvarez, Alfons Flores, Pere Piñol, Joan Casas, Pepa Calvo, Francisco José Basilio, Bartolomé Fernández, Miguel Montes i actuaren a les seves obres, entre d'altres, Pepe Nieto i Viti Berzosa. Pràcticament tots ells han continuat en el món de la creació artística teatral. En poc temps, entre els anys 77 i el 80, van portar a la Casa de la Reconciliació un repertori excepcional, expressió d'un enorme esforç ar-

tístic i econòmic: *El dragon*, d'E. Schwartz, dirigida per E. Flores; *La política de los residuos*, d'A. Adamov, dirigida per Pepa Calvo; *La zapatera prodigiosa*, de F. G. Lorca, *La cabeza del dragón*, de Valle-Inclán, *Don Juan*, de Molière-Brecht, *La hija del capitán*, de Valle-Inclán, dirigides totes elles per E. Flores; *Mobydyck*, dramatúrgia Sanchís Sinisterra, direcció Sanchís Sinisterra i Enric Flores; *Les històries de Hakim*, de Norberto Ávila, i *Al amor de don Perlímplin o Belisa en su jardín*, de Lorca, totes dues dirigides per E. Flores.

A més de les produccions pròpies, el GAT feia mans i mànigues per portar a la Casa de Reconciliació artistes qualificats. Recordem Pepe Rubianes, que va interpretar Evangeli de St. Joan; Marina Rosell, Guillermina Mota o Núria Feliu, professionals que volien transformar el teatre portant les seves actuacions al barri perifèric.

* * *

Al juliol de 1978, Jaume Botey deixa Can Serra per anar a Vallbona de les Monges a la cooperativa l'Olivera amb persones discapacitades. Queden al càrrec de la parròquia Jaume Salas fins al 1987, que anirà cap al Senegal; Andreu Trilla, com a rector, que ho serà fins al 1989 i Carles Mascaró. El 1989 marxa Andreu Trilla i Manel Bagunyà és nomenat rector en substitució seva, i ho serà fins al 1995. Amb l'Enric Canet es fan càrrec de la tasca pastoral i social del barri. El 1990 la comunitat d'escolapis deixa el pis de l'H-

26 i es trasllada a un pis nou a la Placeta de la Font. També la comunitat d'escolàpies deixen el pis del carrer del Molí i va al bloc A de la carretera d'Esplugues. A la Placeta de la Font, els escolapis fan comunitat amb nous escolapis incorporats, Josep Liñan, Francesc Carreró, Francesc Gutiérrez i Joan Prat. Però l'any 1995 tanquen la comunitat i lliuren al bisbat la responsabilitat de la parròquia.

Per Can Serra i per la parròquia, com en els altres barris i parròquies, el moment ja és un altre, de més gran normalitat social i amb un barri relativament consolidat.⁷ L'equip promotor ha canviat, continuen molts dels antics junt amb molts de nous incorporats. En parlarem a la segona part d'aquest llibre.⁸ Per acabar aquest apartat, volem tenir un record per aquells escolapis i escolàpies d'aquestes comunitats pioneres que ja ens han deixat definitivament: Magdalena Sendra, M. Mercè Romans, M. Rosa Abat, Emilià Antón, Pilar García, Carles Mascaró i Josep Liñan.

La Casa de Reconciliació continua tenint una important capacitat de convocatòria, especialment com a parròquia i a través del grup de dones. I tot i que l'Associació de Veïns, el grup de festes i els altres grups del barri ja fa temps que funcionen autònomament, l'esperit unitari, de col·laboració i de servei és el mateix que al començament. Maria López i Lluís Torrijos continuen sent avui, després de tants anys, els fidels sentinel·les de la casa i l'expressió més nítida dels valors que la van fundar.

NOTES.

1. A l'entrevista va fer esment que la construcció del campanar de l'Església de Sta. Eulàlia, davant de l'Ajuntament, l'any 1942 es va fer amb un impost de cinc cèntims per cada quilo de patates que entrava a la ciutat. "De les queixes que això va suscitar ja ningú se'n recorda, i en canvi el campanar encara hi és".
2. Revista *AHORA*. 1975, març, pàg. 28. Fotos. "Un barrio obrero construye la iglesia del pueblo. Fiesta de la reconciliación Can Serra. En todo Hospitalet, la falta de locales públicos con un mínimo de garantías y de condiciones es escandalosa. Frente a esta situación, la comunidad cristiana se plantea crear zonas aptas para un diálogo, para un conocimiento de las realidades y de las personas, que por la fuerza la Iglesia es la única que hoy lo puede ofrecer. Así pues, después de consultas y de planteamientos, hace un año se empezó la construcción de los locales parroquiales que con el tiempo serían la Casa de Reconciliación".
3. *Cinquanta-quatre relats d'immigració*, pàg. 37.
4. VILA, Jesús. "Els somnis i la realitat: els primers anys de la transició democràtica (1976-1979)". L'Hospitalet de Llobregat: CEL'H. *Quaderns d'Estudi* n. 26, pàg. 41-81.
5. *Cinquanta-quatre relats d'immigració*, pàg. 36.
6. BOTEY, Jaume. *Alfa 63: Fets i llegat*. L'Hospitalet de Llobregat: CEL'H. Col·lecció Josefina Gómez Olivares. n. 1.
7. BOTEY, Jaume. "Les parròquies de l'Hospitalet a partir dels anys 60." L'Hospitalet de Llobregat: CEL'H. *Quaderns d'Estudi* n. 21, març 2009, pàg. 183-223.
8. De 1995 a 2008 va ser rector Emilio Quílez. Des d'aleshores ho és Emilà Amodóvar.

Foto de la pàgina anterior: La Carpa, protegida per una tanca, 1975. CEL'H

V. L'urbanisme al barri.

L'Associació de Veïns i el solar de la Carpa

Al capítol 1 hem fet referència al Pla Comarcal de 1953 en el qual s'esmenta Can Serra per primer cop, amb una previsió per la zona del polígon de 700 pisos i 3.500 veïns.

S'ha fet referència al primer Pla Parcial Can Serra de 1961, que suposà una alteració considerable respecte del que havia previst el Pla Comarcal, amb una previsió de 5.400 veïns i a l'esmena del 1964, que es convertirà en la referència per posteriors actuacions.

S'ha dit també que les primeres llicències d'obres són del 1964 i que al 1966 ja hi vénen els primers veïns. Que quan aquests arriben al barri, les grans modificacions ja estan aprovades, però se'n seguiran aprovant més fins a la de 1972 que proposa un barri de 21.000 habitants. Que, a més de la constructora principal, hi intervenen noves immobiliàries i el barri es va omplint pels quatre costats.

La promotora Alcida, Amaltea, Briseida havia deixat la construcció al solar de la Carpa per al final.

Per sort, veïns i Ajuntament hi arriben a temps, també al final, just per aconseguir aturar-ho.

1. Progressives modificacions del Pla Parcial

Segona modificació al 1964

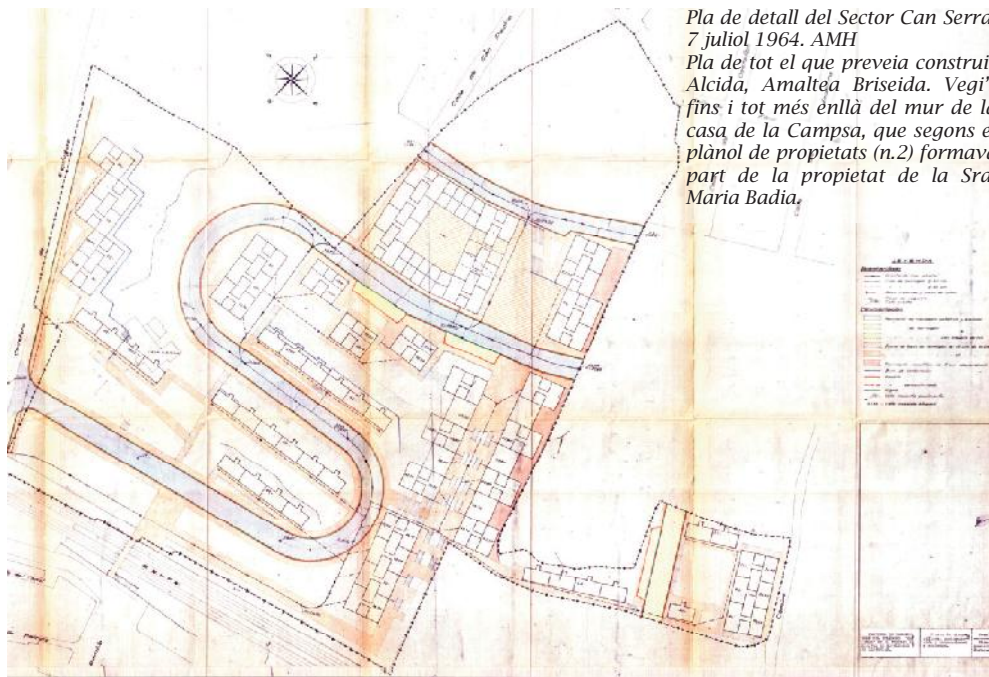
Malgrat l'alteració substancial que suposava el Pla Parcial de 1961 respecte del Pla Comarcal del 53, aviat començaren noves modificacions, sempre augmentant el nombre de blocs, alçada i retallant els espais d'equipaments. El 4 de gener de 1963, Marcos Nájjar i Javier Villavechia, en nom de les immobiliàries Alcida, Amaltea i Briseida, demanen una nova redacció de la composició de volums, que l'Ajuntament aprova al desembre.¹ S'augmenta l'índex d'edificabilitat de Can Serra d'1,18 a 1,75.

El 2 de març del 1964 la *Comisión de Urbanismo de Barcelona* farà una nova modificació suprimint definitivament el concepte de parc urbà i convertint tot el polígon en residencial. Per primer cop es dissenya el solar de la Carpa amb tres grans blocs de quatre escales i de planta baixa més tretze. Dos dels blocs queden tancats amb baixos comercials de planta baixa i pis formant un gran quadrilàter. Suposa un total de 674 habitatges i 18 locals. Per primer cop també apareix a la part de dalt del solar de la Carpa, tocant a Pubilla, una reserva de sòl de 1.530 m² per a la parròquia.

"Nueva composición de volúmenes del Plan Parcial de ordenación del Polígono Can Serra" Noviembre 1963. AMH. Pràcticament és el mateix planell que el de la pàgina 31. Fet pels mateixos arquitectes, Canyellas, Escudero y Tagarro, aquest és el plano que rep i aprova l'arquitecte municipal, havent acceptat l'augment de l'index d'edificabilitat.

És sobre aquest projecte que es concedeixen les primeres llicències de construcció i arriben els primers veïns l'any 1966. A partir d'aquests nous index d'edificabilitat s'aniran donant les llicències pels altres sectors del polígon.

Noves modificacions al 1966, al 1970 i al 1971

Fins i tot havent començat ja les obres, la immobiliària no para de demanar i aconseguir noves modificacions que densificaven més el barri. El 3 de gener de 1966 es produeix una nova modificació de volums, al solar propietat de Francisco Creixells, en aquest cas per ubicar-hi el Torras i Bages, el primer Institut de Batxillerat públic de la ciutat.²

Però el 6 d'octubre de 1970³ s'aprova una altra modificació en la qual se sobrepassen els coefi-

cients d'edificabilitat aprovats pel Pla Parcial del 64. Malgrat això, l'Ajuntament ho aprova. I de nou, el 18 de novembre de 1971 l'Ajuntament autoritza encara noves modificacions.

Tècnicament el mètode utilitzat per justificar aquests augments consisteix a parcel·lar el Pla Parcial i, així com al principi s'aprova tot el Pla en conjunt, després es demanen modificacions de les petites zones, al·legant que els serveis per a aquesta població queden coberts a la parcel·la del costat que no es contempla en la present modificació.

Publicitat Can Serra, 1967 i 1969. CEL'H

106

Al 1970 ja s'han construït sis blocs de planta baixa i cinc pisos, però sobretot s'estan edificant el grans blocs alts de planta i dotze o tretze plantes. Encara no ha començat la construcció al solar de la Carpa. Allà s'hi ha previst un gran quadrilàter format per dotze blocs de tretze plantes i divuit locals comercials. Es preveu finalment pel barri una població de 21.000 habitants.

Les modificacions han alterat substancialment el projecte inicial i han suposat:

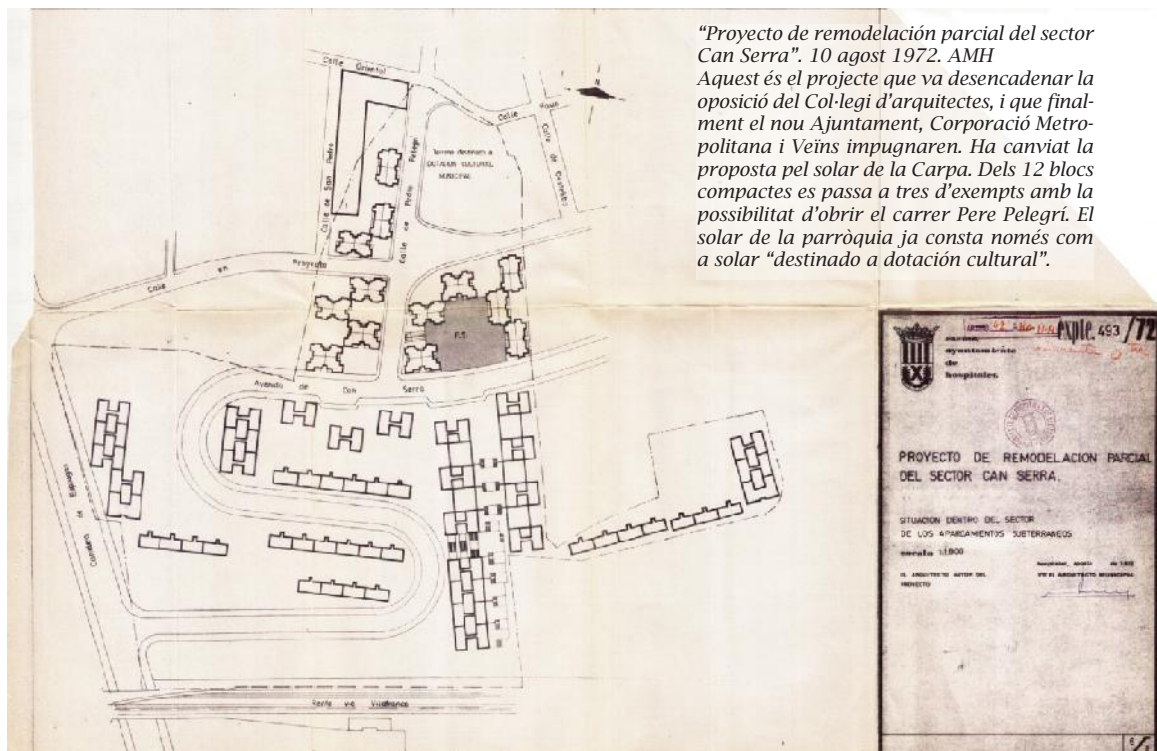
- ✓ Augmentar la densitat i el sostre construït. Al Pla Parcial del 61 es preveien blocs de planta baixa i sis pisos. Al del 71, planta baixa i 14 pisos.
- ✓ Reduir la superfície per habitatge. Al Pla Parcial del 61 es preveien pisos de 80 m². Després de les modificacions, les superfícies oscil·len entre 55 i 70 m².
- ✓ Dels 3.500 habitants previstos inicialment al Pla del 61, es passa als 21.000.

- ✓ La densitat passa de 500 a 900 habitants/hectàrea.
- ✓ Reduir l'espai per a equipaments.

Tot i així, la publicitat continua proclamant Can Serra com "l'Hospitalet del fu-tur", "ciutat residencial", el "Pedralbes de l'Hospitalet". Vegeu la propaganda.

Encara una última proposta de modificació de 1972

Finalment, el 23 de setembre de 1972 el mateix Ajuntament, proposa una última remodelació. La Memòria justifica la modificació perquè es tracta de facilitar la circulació i "donar sortida cap a Pubilla Casas a la zona nord de Can Serra". Es proposa obrir una continuació del carrer Pere Pelegrí travessant el solar de la Carpa pel mig fins a l'Av. Can Serra. S'elimina el quadrilàter dels 12 blocs i se substitueix per un esquitxat de 13 blocs

"exempts", aïllats, de 12 blocs es passa a 13 (10 de 13 plantes, dos de 12 plantes i un de 10 plantes), s'eliminen els baixos comercials i s'incrementa lleugerament, en 22, el nombre d'habitatges fins a un total de 696.

El 14 de juliol l'empresa Alcida, propietària del solar i constructora, hi dona el consentiment i el 28 de setembre l'Ajuntament, ho aprova "inicialment". Aquesta serà la pro-

posta conflictiva, que no s'arribarà a dur a terme.

Poc després de la seva aprovació pel ple municipal, l'11 de novembre d'aquell any, el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya envia a l'Ajuntament un duríssim dictamen d'ofici oposant-se a la Reforma que l'Ajuntament acaba d'aprovar. Per dos motius: s'han modificat substancialment els coeficients d'edifi-

cabilitat definits en el Pla Parcial del 1961 “sin que exista ningún tipo de justificación admisible”. L'única justificació —diu— “sólo puede tener una explicación en la apropiación privada de las plusvalías que produciría la nueva revalorización urbanística del sector”. Signen: Alfonso Mila Sagnier, degà president, i Luis Nadal Oller, secretari.

L'arquitecte municipal Manel Puig Ribot respon pocs dies després, el 21 de novembre, amb un altre informe, refusant “por absurda la afirmación...”, i dient que “el escrito presentado (por el Colegio de Arquitectos) debe ser desestimado y en consecuencia debe procederse a la aprobación...”. Fonamenta el seu dictamen en tres arguments:

- ✓ Es tracta d'una modificació d'origen municipal amb el motiu raonable de fer més transparent el barri i facilitar la circulació.
- ✓ Manté els índexs d'edificabilitat del Pla anterior i que havien estat reiteradament aprovats per la Comisión de Urbanismo y Servicios comunes de Barcelona.
- ✓ L'increment del nombre d'habitatges (22) és irrellevant.

I efectivament, el 20 de desembre el tinent d'alcalde d'urbanisme porta a Ple municipal el projecte desestimant l'informe del Col·legi d'Arquitectes. La modificació del Pla de 1972 queda aprovada.

2. Ajuntament i Corporació Metropolitana

Però pocs mesos després, el 3 d'abril del 1973, a l'Ajuntament hi ha un canvi fonamen-

tal: Matías de España és substituït per Vicenç Capdevila. L'Ajuntament de l'Hospitalet, igual que els de la resta de l'àrea de Barcelona, està entre dos focs: la necessitat de reconduir el desgavell del caos urbanístic, i el poderós moviment ciutadà encapçalat per les associacions de veïns, conscient de tenir la raó i que la dictadura s'està acabant.

L'objectiu prioritari del nou equip és frenar la construcció, pensar en els serveis i obligar al compliment de les ordenances municipals sobretot respecte de la reserva de sòl. La nova política es concretarà en dos aspectes: el canvi de les ordenances municipals d'urbanisme i edificació i un nou equip polític i de tècnics.

L'instrument fonamental que farà possible el canvi serà les noves Ordenances Municipals en urbanisme i edificació. En resum, aquestes estableixen, a les zones d'“illa tancada” (quasi tota la ciutat) la prohibició de desdoblament entre semisoterrani, planta baixa i entresol i les ampliacions d'àtics i sobreàtics. I en els “polígons” (Bellvitge, Sta. Eulàlia-2 i Can Serra, encara en construcció tots tres), una normativa estricta de compliment de la reserva de sòl, dels índexs d'edificabilitat establerts al Pla Parcial del 64 i la prohibició de convertir en habitatge els soterranis, semisoterranis i plantes baixes (es refereix sobretot a Bellvitge). Les noves Ordenances són aprovades el 24 de gener de 1974 en aprovació “inicial”. Però desperten les protestes dels propietaris i de tots els sectors vinculats a la construcció: la Cambra de la Propietat, el Grup Sindical de Contractistes, l'Associació de Cabezas de Fa-

mília etc. Tots han presentat al·legacions. Però les seves queixes foren desestimades i les noves Ordenances s'aproven definitivament el 22 de març. El nou Ajuntament aprova també el nou Pla Parcial del polígon Pedrosa en què desapareix la possibilitat d'edificació d'habitatges. L'actual Pedrosa sense habitatges és resultat d'aquella decisió.

De la mateixa manera fou determinant el canvi dels equips. El nou tinent d'alcalde d'urbanisme, Sr. Josep Fossas Puig, fou una figura clau en la nova orientació. Però també un competent equip tècnic: l'arquitecte Joan Pujadas, arquitecte municipal adjunt; l'enginyer Carles Ponsa, director de l'Oficina tècnica d'Urbanisme, l'advocat Pere Caralps, director tècnic jurídic d'Urbanisme, i l'economista Mercedes González Fanjul, cap del negociat de llicències. La nova orientació aviat quedà palesa amb substitució de l'arquitecte municipal, Sr. Puig Ribot. Precisament una de les causes d'aquest fet fou haver actuat a Can Serra, al marge de les incompatibilitats legals, com a arquitecte particular de l'empresa que, amb infraccions flagrants, construïa un dels sectors del barri (*muro de la vergüenza*).

La Carpa i els 13 blocs

Resulta difícil resumir l'enorme volum d'informes i contrainformes dipositats a l'Arxiu Municipal respecte de la suspensió de llicències, amb tantes implicacions tècniques, legals, econòmiques i polítiques. En resum, aquest seria el procés cronològic:

La Vanguardia, 1974. FPM

La *Comisión de Urbanismo y Servicios Comunes de Barcelona*, presidida per Albert Serratosa, sense descans torna a la càrrega sobre el tema de la Carpa. El 16 d'abril del 1973, pocs dies després del nomenament de Capdevila, envia un ofici al nou alcalde fent constar la invalidesa de l'acord municipal del 20 de desembre del 72: l'Ajuntament —diu l'informe— no té competències per aprovar la modificació del Pla, només les té la mateixa Comissió d'Urbanisme. En resposta, l'Ajuntament envia a la Comissió una nova proposta amb lleugeres modificacions. Però aquesta respon el 5 de març del 74 demanant modificacions substancials i la redacció d'un nou projecte global que doni una “visió de conjunt” del sector i no —diu— una “suma de remodelaciones colage”. El text de la Comissió diu així: “La Comisión de Urbanismo acuerda devolver al Ayto. de l'Hospitalet el proyecto de remodelación par-

Enganxada de cartells tanca de la Carpa, juny 1974. FPM

cial del Sector Can Serra, aprobada inicial y provisionalmente por el Pleno Municipal en sesión de 28 de septiembre de 1972 para que el Ayto. examine de nuevo el conjunto de modificaciones del Plan Parcial”.

Però en una decisió arriscada, l'Ajuntament decideix no redactar el nou pla que el 5 de març li demanava la Comissió d'Urbanisme, sinó aturar definitivament la construcció. En lloc de *rectificar*, cal *impedir* la construcció: no més blocs. El 20 d'abril el Sr. Fossas, tinent d'alcalde d'Urbanisme, dicta un decret en el qual, vist l'acord de la Comisión de Urbanismo del 5 de març, disposa que “s'efectuïn els tràmits pertinents

per a procedir a l'aplicació de l'art. 22 de la Llei sobre règim del sòl i ordenació urbana en el Sector Can Serra” (es tracta de la possible suspensió de llicències), i demana als tècnics municipals Joan Pujadas, Carles Ponsa, i Pere Caralps un informe sobre la viabilitat tècnica, jurídica i econòmica de la suspensió de llicències.

El 12 de juliol de 1974, els tres tècnics entreguen l'informe signat per tots tres. L'informe conclou que hi ha una discrepància entre: a. els projectes presentats, b. la memòria explicativa i c. l'obra que s'ha realitzat efectivament fins aleshores. L'informe observa que amb el que ja s'ha construït,

s'han sobrepassat els coeficients d'edificabilitat autoritzats en el pla Parcial del 64 i en conseqüència recomana la suspensió. Ho justifiquen amb les xifres següents:

El coeficient d'1,75 vigent des de 1964 permetria a la zona l'edificació de 115.377 m². Però l'edificació ja executada fins aleshores arribava ja als 103.062 m². És a dir, que només es podien edificar 12.315 m² més.

No obstant això, en el conjunt estaven projectats 153.623 m². La realització suposaria sobrepassar el coeficient d'1,75 fins a arribar al 2,34. En conseqüència, 41.308 m² dels 153.623 projectats no poden executar-se de cap manera.

L'informe conclou que, en vista de l'acord de la Comissió Executiva de la Comissió d'Urbanisme del 5 de març, així com de les necessitats del sector pel que fa a espais lliures, dotacions i equipaments, recomanen a la corporació municipal "la suspensió de llicències de parcel·lació de terrenys i edificació en el perímetre delimitat".

Conclou, a més, que amb les xifres esmentades la companyia "de cap manera" pot demanar indemnització per la no-construcció. O, com a màxim, podria demanar-ne només pels 12.315 m² que encara es podrien edificar.

Basant-se en aquestes dades, l'Ajuntament va demanar que la *Comisión de Urbanismo* es pronunciés, la qual, òbviament, donarà conformitat a la resolució.

L'endemà, el 13 de juliol de 1974, l'alcalde, en una decisió valenta i insòlita, firma la moció acordant la suspensió "inicial" per un any prorrogable a dos. Moció que haurà de ser aprovada al Ple del 17 de juliol.

Cal ressaltar el paper decisiu que van tenir alguns organismes de fora de la ciutat, com el Col·legi d'Arquitectes o institucions de caràcter supramunicipal, com la Comisión de Urbanismo de Barcelona, aviat Corporació Metropolitana. En la decisió final sobre la Carpa hi va tenir un pes determinant Joan Antoni Solans, en aquell moment director dels treballs del Pla General Metropolità de Barcelona i posteriorment director general d'Urbanisme de la Generalitat.

111

3. Associació de veïns i l'exposició de 1974

Paral·lelament, l'Associació de Veïns ha treballat en la mateixa direcció, aturar la construcció de nous blocs i promoure equipaments i, sense saber-ho, amb unes actuacions quasi sincronitzades amb el que feien l'Ajuntament i la Comissió d'Urbanisme en el mateix moment. Des de la seva fundació es constitueix el grup d'Urbanisme format per Manolo Martínez, Antonio Raya, Xavier Rosselló, Raimundo García, Pilar Massana, Severiano Acero, Celestino Raya, Gonzalo Pavón i altres. Per conscienciar el barri, proposen fer una exposició per explicar les successives modificacions del Pla Parcial de Can Serra.

L'exposició es farà al juny de 1974 als baixos del bloc 54. Fou un exercici de democràcia, de

coordinació d'un grup que tot just acabava de començar, de capacitat tècnica, d'anàlisi de les successives modificacions del Pla Comarcal del 53, de fer propostes raonables, de capacitat d'externalitzar el problema més enllà dels límits del barri. Es demana el suport de la Oficina d'Informació Urbanística, del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, OIU, que va tenir un paper cabdal en l'aturada de l'especulació immobiliària a tot Catalunya. Explicava els plans de les immobiliàries en contrast amb les necessitats dels veïns. Més endavant, amb altres problemes, es demanaria la col·laboració a d'altres col·legis professionals.

Era una denúncia del caos provocat pel capitalisme urbà. Per primera vegada uns veïns identificaven els responsables i exigien a l'Ajuntament que retirés allò que feia poc el mateix Ajuntament havia aprovat. La vocalia d'Urbanisme fou secundada pel barri i va portar el pes tant tècnic com de negociació. Va haver-hi contínues manifestacions, es va fer popular el tambor com a símbol de protesta i de convocatòria, hi havia la consciència que s'estava jugant el futur del barri.

Con la exposición de junio del 74 fue cuando la gente vio los problemas que tendría más adelante, la gente participó y con todas las dificultades empezamos a hacer nuevos socios y a recoger firmas, íbamos ya a por la Carpa. Tuvimos que informarnos de los planes que antes de nosotros había habido y cómo las constructoras se habían ido comiendo el terreno. **(Raimundo)**

¡Si me acuerdo yo de lo de la exposición! ¡Era a última hora y estaban tantas cosas aún sin terminar...! No quería dejarlo por un aquello... pero estaba pendiente del teléfono. Me llamaron y fui a la clínica: mi mujer ya había dado a luz a mi tercer hijo.” **(Severiano)**

Paral·lelament a l'exposició es va promoure una intensa mobilització, recollida de firmes, assemblees, baixades a la l'Ajuntament. Es va trobar un símbol especial de convocatòria: lluita i festa: un tambor.

Media hora antes de bajar al Ayuntamiento, el Timbaler ya atronaba las calles. Si había que hacer una propuesta, una llamada o cualquier cosa, ya salía Martí con el bombo”. **(Gloria)**

Un día yo estaba en casa y no sabía nada. Oí el tambor y dije: “¡Ahí está la Asociación, me voy!”. Al ir con el tambor algunos pensarían que era más una fiesta que otra cosa. Era como los indios cuando tocan el tambor, la manta y el humo como llamando festivamente a la guerra.” **(José)**

Amb l'exposició es va fer popular la cançó del Viti, que encara avui tothom recorda:

No queremos pisos en la Carpa. (bis)
No queremos, no queremos, (bis)
no queremos pisos en la Carpa.

La Carpa es tuya y es mía. (bis)
La Carpa, la Carpa, (bis)
la Carpa es tuya y es mía

4. Suspensió de llicències

Finalment, el 17 de juliol, només un mes després de l'exposició, el Ple municipal aprova *inicialment* la suspensió de les llicències donades fins aleshores per construir els 13 blocs i 696 pisos, davant de 700 veïns que van baixar per primer cop a l'Ajuntament per seguir el Ple i forçar l'aprovació d'aquesta suspensió. Aquesta primera victòria dóna ànims a l'Associació.

El conflicte de la Carpa acabarà amb el triomf dels veïns i aquests ho han viscut amb tot d'epopeia, de la lluita de David contra Goliat, de la raó de la gent contra la raó dels diners. Cada petit pas és seguit per l'Associació, a través de la vocalia d'urbanisme, i de cada entrebanc superat en fa motiu de festa i victòria. Coincidint a més amb el moment del final del franquisme, es viu també com el triomf de la democràcia contra la dictadura.

Però hi han confluït tres forces potents: els veïns i les seves reivindicacions, l'Ajuntament i la seva decisió d'aturar la construcció, i la Comissió d'Urbanisme exigint el compliment estricte de la normativa. Totes tres han posat en marxa tots els elements que tenien a l'abast i s'han reforçat mútuament, calien totes tres.

L'exposició del 74 ha estat el complement necessari de les decisions de l'Ajuntament, amb

Tele Expres, 1974. FPM

un calendari quasi mil·limètricament superposat. Tot i que l'Ajuntament ja havia començat abans, sense la mobilització, la capacitat tècnica i la paciència dels veïns, probablement l'Ajuntament no hauria tingut la força suficient per dur-ho a terme. De la mateixa manera que sense la voluntat política i valentia de l'Ajuntament i les exigències de la Comissió d'Urbanisme, les mobilitzacions dels veïns no haurien arribat gaire enllà.⁴

Aquell Ple fou la aprovació *inicial, per un any prorrogable a dos*. L'aprovació provisional, que volia dir la paralització *provisional* per dos anys, vindria al desembre del 1975. L'aprovació definitiva no vindria fins al 1977.

El dictamen del Ple diu així:

tar de desenvolupar el barri pels de que ferra impossible en el una urbanització convencional.

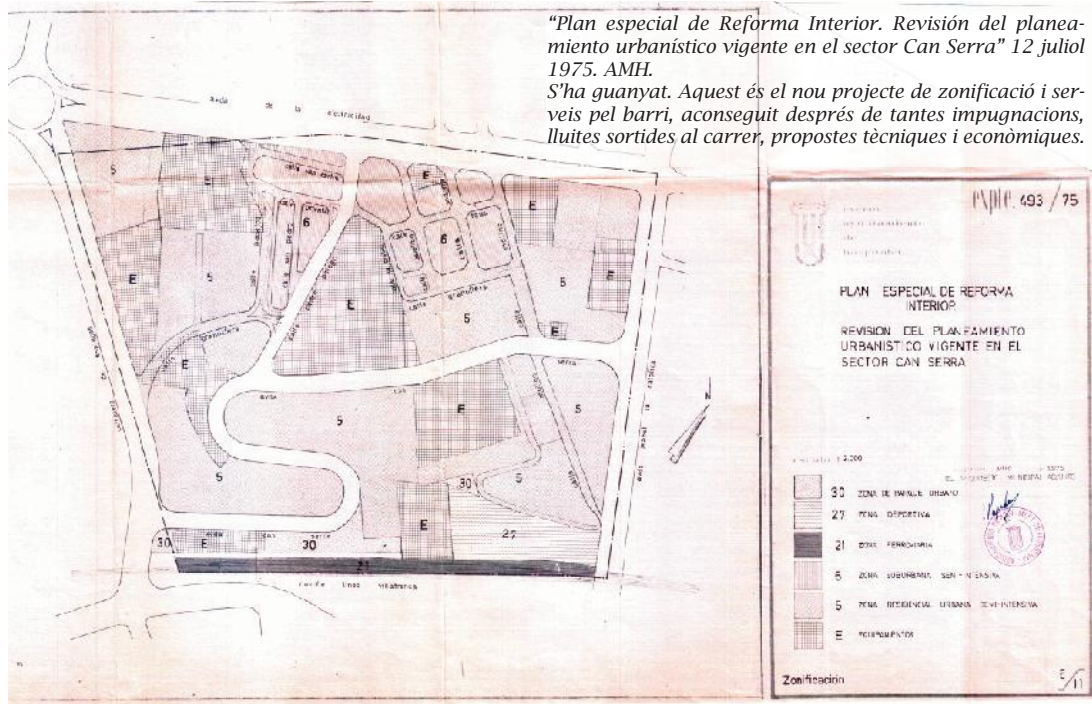
Ahora les toca a los grandes...

Però, per otra parte, este problema concierne al barrio en un momento general igualmente grave, ante el que el Ayuntamiento de la ciudad espera «ver» ya cuando revata las ordenanzas generales de edificación, una de las crónicas que entonces se le hizo a esta situación decía que con ella se perdía todo a los constructores que actúan en «la barriada de Hospitalet» ordenando sus planes parciales en los que rigen las ordenanzas generales de edificación, pero que el crecimiento de la ciudad en Hospitalet se controla en realidad en los grandes polígonos, que se rigen por una ordenanza especial, al disponer de planes parciales que permiten la urbanización en régimen de polígono. Se dice también entonces que se perjudica a los pequeños empresarios y no a los grandes, con los que, en definitiva, convienen los grandes polígonos. El alcalde de Hospitalet dice al momento, después del Ple, que con la aprobación de la ley de ordenanzas de edificación se le da una oportunidad a los pequeños empresarios y a los grandes, con los que, en definitiva, convienen los grandes polígonos. El alcalde de Hospitalet dice al momento, después del Ple, que con la aprobación de la ley de ordenanzas de edificación se le da una oportunidad a los pequeños empresarios y a los grandes, con los que, en definitiva, convienen los grandes polígonos.

El Ayuntamiento pleno de esta Ciudad, en sesión celebrada el día 17 de los corrientes, adoptó entre otros los siguientes acuerdos:

1. ACORDAR, de conformidad con el contenido del informe de los Servicios Técnicos Municipales (...) la suspensión por un año prorrogable por otro (...) el otorgamiento de licencias de parcelación de terrenos y edificación dentro del Sector Can Serra de esta Ciudad, con objeto de proceder a la REFORMA DEL PLAN PARCIAL DE ORDENACIÓN URBANA DEL SECTOR CAN SERRA (...)

2. PUBLICAR en el Boletín Oficial de la Provincia de Barcelona ... el contenido del presente acuerdo...
Lo que comunico a Vd. para su conocimiento.
Hospitalet, 29 de julio de 1974.
El SECRETARIO.

¿Com s'explica una decisió tan fulminant, amb un tema de tanta transcendència, que suposava iniciar un llarg conflicte judicial de resultat incert contra les constructors i que, tot i en el cas de guanyar, podria tenir greus conseqüències econòmiques per a l'Ajuntament? Suposava un gir de 180 graus en relació amb la política urbanística i de convivència amb les immobiliàries que s'havia tingut fins aleshores.⁵

Dues raons legals sostenen la posició de l'Ajuntament. La primera, la previsió de la nova *Ley del suelo*. Està en fase de debat i no s'aprovarà fins a l'abril del 1975, però preveu donar instruments legals als ajuntaments davant les constructors si han superat els coeficients d'edificabilitat prevista i no s'ha reservat l'espai públic mínim exigut.

I en segon lloc, la revisió del Pla del 53 o elaboració del Pla General Metropolità, que ja s'ha esmentat al capítol 1. A l'agost de 1974 Madrid decideix suprimir la Comisión de Urbanismo y Servicios Comunes de Barcelona y otros Municipios i crear la Corporación Metropolitana de Barcelona. La nova CMB assumeix els criteris i la totalitat de les competències que tenia la dissolta Comisión de Urbanismo. En conseqüència decideix continuar amb la revisió del Pla del 53 cap a un nou pla director d'urbanisme. Responsable de la revisió serà Solans. Aquest nou Pla General Metropolità serà aprovat el 1976.

Una preocupació fonamental del PGM-76 és la resolució dels dèficits d'equipaments i es-

Assemblea a la Carpa reivindicant els serveis, 1978. JLC

pais lliures i limitar els excessos d'edificabilitat sobretot a les primeres perifèries. L'especulació ha malmès l'aplicació dels criteris del Pla del 53 i ha aparegut el protagonisme del moviment reivindicatiu ciutadà. Algunes de les seves propostes tenen un caràcter d'intervenció "quirúrgica" per millorar determinades condicions urbanes greument deteriorades o en perill de deteriorament. Certament el PGM-76 va fer possible la multiplicació d'espais destinats a equipaments i zones verdes a l'entorn immediat de Barcelona. Aquest seria el cas de la Carpa.

5. La tanca de la Carpa cau tres vegades i el nou Pla Parcial

La tanca de la Carpa cau tres vegades.

L'èxit de la suspensió inicial fou el detonant d'un procés de sis anys que acabaria amb victòria: ha quedat garantit que no hi haurà blocs a la Carpa. Però els veïns volen utilitzar ja el solar, encara que sigui de manera provisional, per a les concentracions, festes o per a aparcament, i el terreny continua tancat, propietat privada de la immobiliària. I comencen de nou les assemblees, recollides de firmes, accions legals i accions il·legals. Entre elles, les més sonades i que han deixat impregnada la memòria col·lectiva, les vegades que es tira a terra la tanca de la Carpa. Entre juliol de 1974 fins a març de 1976 fou com un torneig a veure qui podia més, els veïns tirant-la o l'empresa aixecant-la. Es tirava de nit i l'endemà l'empresa tornava a aixecar-la, des de fer-ho clandestinament a la nit i amb piquets de vigilància o al vespre cap al tard, fins a fer-ho a plena llum del dia unes 1.000 persones un diumenge al matí.

L'empresa exigeix indemnització. L'Ajuntament, que no té recursos per indemnitzar, hi farà entrar en joc la Corporació Metropolitana. En una operació tripartida: Ajuntament, Immobiliària, Corporació, i després d'innombrables hores de reunió de representants polítics i tècnics de l'Ajuntament, de la Corporació i de l'Associació, finalment s'arriba a un acord: no hi haurà indemnització econòmica. La indemnització serà una permuta amb al-

tres propietats de la Corporació Metropolitana situades al polígon Canyelles de Cerdanyola, pels 12.371 m² que Alcida tenia dret encara a construir. Aquesta permuta es va signar el 12 de desembre de 1977 i serà efectiva el 13 de gener de 1978. La Carpa, doncs, es va aconseguir sense que l'Ajuntament hi hagués de posar ni un centímetre.

Nou Pla Parcial

Des de la suspensió de llicències, veïns i Ajuntament treballaran per dissenyar un nou Can Serra. Afortunadament l'inici de la solució del conflicte coincideix amb la decisió de la Corporació Metropolitana de revisar el Pla Comarcal del 53. La nova versió de Pla Comarcal està encara en fase d'informació i en període de presentar al·legacions. Veïns i Ajuntament presentaran les seves al·legacions referides al Pla Parcial Can Serra.

El 30 de setembre del 1974 l'Ajuntament presenta les que havia formulat respecte del Pla General, i en conseqüència també les que afectaven el sector Can Serra. El primer disseny que presenta és simplement una nova zonificació de serveis. El Ple de l'Ajuntament aprovarà inicialment la "Revisión del Plan Parcial de Can Serra o Revisión del Planeamiento Urbanístico vigente en el Sector Can Serra" el 10 de juliol de 1975 i el 17 de desembre del 1975 l'aprovació provisional.

L'Associació treballa paral·lelament. Demana la col·laboració professional de l'OIU del Col·legi d'Arquitectes i fa un projecte de re-

cuperació de tots els solaris del barri. El primer resultat d'aquesta col·laboració serà el motiu de la Segona Exposició, quasi un any després de la primera, al març del 1975. S'aprofita l'exposició per *ocupar* els baixos del bloc 82-B, destinat a regidoria de districte. L'associació invita l'alcalde (Capdevila) i regidors a la inauguració amb la doble intenció que la visitin, però que, alhora, amb la seva presència donin el vistiplau de l'ocupació. A partir d'aquest moment, l'Associació tindrà local propi encara que de forma al·legal. Les propostes dels veïns també seran recollides i aprovades en el nou Pla Parcial de Can Serra.

Algunes de les expressions de la Memòria que acompanya el nou Pla Parcial són molt significatives:

Estos acuerdos significan —dentro de la tónica que actualmente rige la Actuación municipal— un paso más para aliviar, en cuanto todavía es posible, la excesiva densidad de población que va produciéndose en diferentes sectores de la ciudad.⁶

Per a l'estudi dels equipaments s'han considerat les directrius contingudes en la proposta de l'Ajuntament de l'Hospitalet a la Revisió del Pla General Comarcal, tenint present a més el dèficit existent. Es millora la proposta en la mesura del possible dins d'un sector pròxim a la saturació.

El nou pla parcial contempla, per exemple, entre d'altres, l'ampliació del Col·legi Rubio i Ors i del Col·legi Alpi; tres escoles bressol; un centre per a nens "subnormals"; una zona esportiva; dotació sociocultural; patis públics tancats per joc infantil.

Especialment significatiu és el que diu sobre la Carpa: "Illa compresa entre c. Faus, Pedro Pelegrí, Av. Can Serra i c. la Bisbal (illa de la

Tirant la tanca de la Carpa, 1976. Foto Objectors

Carpa). Es modula un conjunt on hi haurà una varietat de zones sense ruptura de continuïtat. A més d'un Centre de Formació Professional, a la part superior es situarà un Mercat, i la resta del solar s'utilitzarà com a plaça pública. Es destinen al Centre de Formació Professional 4.000 m², al mercat 3.000

Assemblea a la Carpa reivindicant els serveis, 1978. Foto: JLC.

Caseta Festa Major de la Carpa, 1981. FPM

118

m², havent de quedar com a mínim una plaça pública de 0'8 ha.”

L'Àrea Metropolitana accepta el nou Pla Parcial de Can Serra i les al·legacions presentades per l'Ajuntament i per l'Associació de Veïns. En conseqüència, l'Ajuntament desestima les al·legacions de les immobiliàries i al setembre de 1975 la Corporació fa l'aprovació *provisional* del Pla Parcial Can Serra, que serà aprovat definitivament a començaments de 1977.

El Col·legi Oficial d'Arquitectes, que amb el seu escrit de l'11 de novembre de 1972 havia iniciat el conflicte, ara felicita l'Ajuntament: “La Junta de Gobierno quiere hacer constar su felicitación a la Corporación Municipal de Hospitalet de Llobregat por la línea de responsabilidad urbanística que ha emprendido

y que inició en su día con la remodelación del Plan Parcial Can Serra”.⁷

Mentrestant, les immobiliàries afectades han presentat un recurs contenciós administratiu i han arribat fins al Tribunal Suprem, on també perdran la causa. Amb raó, a Can Serra el solar i el nom de “Carpa” tenen un cert caràcter mític. Ara, finalment, a la Carpa ja hi ha plaça, una escola que porta precisament aquest nom, un mercat municipal, una plaça i pàrquings soterrats.

Heus aquí un fragment del *Cinquanta-quatre relats...*:

A. Raya. El terreno de la Carpa se lo reservaban como postre por ser el mejor bocado del barrio. Y al menos este bocado les falló.

Gloria. Las constructoras acusaban a la parroquia del caudillaje de esta lucha. La parroquia no quería que se la implicara directamente en ello pues la Asociación tenía su autonomía.

A. Raya. Ellos querían unas personas concretas que acusar, y no se equivocaban. Además, estaba por medio la construcción de los locales y la empresa iba metiendo cizaña.

Raimundo. La cosa se puso seria cuando comenzamos a bajar al Ayuntamiento. La primera vez que fuimos nos recibió un señor que nos citó con Fossas, el ponente de Urbanismo. Se colgaron unas hojas en las porte-

rias para convocar a los vecinos. Pero Fossas dijo que él mismo vendría y hablaría con la gente. Nos reunimos en total seis o siete.

Severiano. De tantas bajadas al Ayuntamiento ya teníamos hartos a Fossas, quien nos dijo que hiciéramos un plan, que él lo presentaría al pleno y lo apoyaría. Tuvimos la asesoría del Colegio de Arquitectos.

A. Raya. Lo más insólito fue ver que el Ayuntamiento aceptaba que bajáramos. Ya la idea del Ayuntamiento era construir lo mínimo posible en un forcejeo con las constructoras: "esto a cambio de lo otro" y nosotros diciendo "no nos gusta así o asá", y

Xocolatada a la Carpa, 1977. FPM

así íbamos recuperando todos los espacios libres. Fossas, el ponente de urbanismo, nos dijo: “Vengan al pleno y ayúdenme y apóyenme”. Fuimos y aplaudimos, claro.

Raimundo. Estoy seguro de que si en vez de estar de alcalde Capdevila es otro, llama a la policía y ya no se mueve nadie. Y dentro de lo que era un Ayuntamiento franquista, Fossas ha sido lo mejor.

Severiano. Yo pensaba que de aquello podía depender el futuro del barrio. Si no bajaba gente, un fracaso. Empezamos a llamar timbres por los pisos: “¿Qué pasa?” “Todos al Ayuntamiento, que nos jugamos el barrio, todos al Ayuntamiento” y fue un éxito.

Raimundo. Bajábamos sábado sí, sábado no. Fossas nos dijo que ya nos avisaría. Y nos avisó para que fuéramos al Pleno extraordinario en el que se tenía que hacer la aprobación inicial de la revisión del Plan Parcial. Fue el 10 de julio de 1975. Nos costó mucho la presencia masiva de los vecinos a este pleno, porque era la primera vez. ¡Pero lo conseguimos! ¡Bajamos más de ochocientos vecinos! Nunca por aquel entonces se había visto tantísima gente junta, ni nosotros nos lo creíamos.

Gloria. Se trataba de ir familia por familia y hacer continuas bajadas colectivas al Ayuntamiento...

Raimundo. Y la recogida de firmas, vaya, otra aventura! ¡Cada chasco! Había quien lo veía bien, pero de firmar nada. Algunos acusaban a la Asociación de complicar las cosas. Un padre decía a sus hijos: “Fuera, nada de firmas, eso es política, como yo me

entere...” En vista de nuestras alegaciones, el Ayuntamiento siguió apoyando la petición. En el plazo de información pública de aquella “aprobación inicial”, la Asociación pide el apoyo del Colegio de Arquitectos. Las inmobiliarias también recurren, pero en sentido contrario, y pierden. El Pleno para la aprobación “provisional” después de la “inicial” será el 17 de diciembre del 75. Vuelta a lo mismo, firmas, manifestaciones, el puerta a puerta... ¡Y bajamos más de mil! ¡Increíble! Yo le llamo a éste el día D de Can Serra. A partir de aquel día ya no hubo miedo para convocar manifestaciones o asambleas en el terreno de la Carpa.

Avelino. Hasta aquella vez que estuvimos en el Pleno que no se cabía ni abajo ni arriba ni en la escalera. Y al fin ¡plas!, la Carpa cayó.

A. Raya. Aquellas bajadas masivas al Ayuntamiento, la gente mirándonos desde los balcones de la rambla. “Son los de Can Serra”. Dimos la impresión de ser el barrio más vanguardista de l’Hospitalet. El tambor que llamaba y la prensa que hablaba de nuestra lucha.

Izquierdo. Había gente que cuando pasábamos manifestándonos decía: “Mira, ahí van estos gilipollas. Había quien decía: “No conseguirán nada, además cobran del Ayuntamiento”.

Raimundo. Después del Pleno las cosas cambiaron a mejor, todo se hizo más fácil. El barrio se unió en la lucha por la Carpa. Una vez aprobado nuestro plan, quisimos que la Carpa se comenzara a aprovechar ya por lo menos como aparcamiento. Pero la empresa, mientras tanto, al ver la actitud

del barrio, valló el terreno. Empezamos a reclamar que abrieran una puerta y los tíos, aunque sabían que habían perdido, no accedían porque conservaban la propiedad hasta que el Ayuntamiento no los indemnizara o expropiara. Entonces es cuando se comenzó a tirar el muro. ¡Cómo han cambiado las cosas! ¡Si hubiera sido entre los años 64-67, no hubiera sido posible! Si Franco no hubiera estado ya caduco no se hubiera podido hacer esto. Tampoco entonces hubiera encontrado respuesta en el Ayuntamiento nuestra lucha.

A. Raya. Dentro del grupo algunos pensaban que había que romper las negociaciones. Nos salvó la constancia. A ellos lo que más les impresionaba era que íbamos con cosas concretas y sabiendo lo que pedíamos. Nos ayudaban para esto un maestro de obras y López, que entendía de esto porque es lo suyo. Había respeto por la unidad del barrio y así se opinaba en el Ayuntamiento. Al principio el alcalde nos imponía un poco, pero después se han ido adaptando y son ellos los que tienen respeto a este barrio.

Raimundo. Yo me apostaría que si la constructora llega a adivinar cuando la exposición que esto les iba a impedir construir en la Carpa se va todo al carajo. Pero se reían de nosotros, "van cuatro gatos", decían. Ni puto caso. ¡Por suerte! En toda la lucha por la Carpa hay que destacar la labor seria del grupo de urbanismo, la ayuda técnica del Colegio de Arquitectos, OIU, la labor de puerta a puerta y el hecho de que la empresa vallase el terreno justamente cuando el Ayuntamiento decidió que la Carpa era del barrio. Habíamos obrado siempre muy dentro de la ley. Se

Pancarta del PSUC a la Carpa, 1978. FPM

pedían permisos, se hacían las cosas con prudencia. Incluso, ya lo hemos dicho, la vez que pusimos carteles en la valla, pagamos por pegarlos e impedimos que la gente tirase el muro. Habíamos tenido secretas en algunas ocasiones y en aquel tiempo todo el mundo tenía su miedo ¿no? Después ya comenzó una acción más ofensiva, más fuerte y no legal.

A. Raya. Por cuatro veces tiramos la valla hasta conseguir la apropiación auténtica del solar. La primera vez fue a las seis de la mañana, aprovechando el cambio de turno de la policía. Fue un poco en plan vanguardista, dinamitero. Y vimos que esto era un fallo, porque así no participaba el pueblo. La empresa volvió a levantarla al día siguiente... La segunda fue un sábado por la noche en enero de 1976, después de la asamblea democrática, y la

empresa volvió a levantarla. Volvimos a tirarla por tercera vez, a los dos meses. Pero la cuarta es la que todos recordamos, fue la más impresionante por la época de la clandestinidad y el miedo. Era domingo y veníamos de ocupar ilegalmente el campo de las resinas. Ya llevábamos con lo de la valla miles de horas de discusiones, que si había que tirar o que si no. Este era el pan de cada día. Además, ya se había tirado tres veces y los ánimos estaban caldeados. Éramos aquella mañana un grupo muy majo de gente. Veníamos todos muy animados, al compás del tambor marcando el paso. Al llegar a la valla empezamos a darle empujoncitos, como sin decidirnos. Había un tira y afloja: que si somos muy pocos, que si no. José Ramón tanteaba el muro "Huy, esto está muy flojo". Y empezamos todos a empujar y comenzó a caer.

Gloria. En aquel momento se estaba terminando la misa en los locales. Llegaron unos cuantos, "que están tirando la Carpa". Desde el micro se dijo a la gente de misa: "no se vayan que viene la Asociación de Vecinos y todos juntos podemos ir a la manifestación para tirar la valla de la Carpa".

Amparo. Yo vi al Raya con el pico dando al muro como un energúmeno, porque el muro de la parte de la calle San Pedro estaba muy duro.

A. Raya. La policía estaba al tanto. Tenía un cartel de la fiesta de las resinas, pero lo confundió con la Carpa y al día siguiente citó a la Asociación por esta tirada, y la verdad yo iba tan tranquilo. Cuando el comisario me preguntó por la valla, les dije: "Hostia, hoy me he levantado a las siete y la he visto tirada".

Severiano. La Asociación, claro, no se quería responsabilizar como tal de la tirada del muro.

Amparo. Unos niños iban delante con la pancarta que decía: "Asociación de Can Serra". Yo la retiré y la dejé en el bar porque aquello era demasiado.

Vicenta. ¡Teníamos todos un miedo! Y sin embargo parecía que íbamos a una fiesta. Y esto en medio de que yo iba temblando, ¿eh?, porque a mí me daba un miedo horrible por lo que pudiera pasar. Y yo me notaba, no sé, que por aquellos mismos nervios que tenía empujaba allí con una alegría y una cosa...

A. Raya. Y José Ramón animando y amando: "Venga, venga, hay que tirar más"

Antonio. Yo vi una mano y otra mano, las primeras manos que se pusieron sobre el muro, pero aquellas manos no hacían fuerza ninguna, pero llegaron muchas más manos, y más después, y cuando yo llegué a empujar ¡huy, ya tenía grietas!, y entonces yo sentí la alegría cuando sentí que se rompía el muro.

Avelino. Fue un gran triunfo, porque en la Carpa no se les ha dejado comer a los explotadores todo lo que querían comer. ¡Que ya se habían comido bastante la sangre de la barriada! Y ¡hay que ver cómo se caían, aquel día, las vallas! Yo les decía a los más jóvenes: "Vosotros atizad, atizad fuerte, pero con mucha vista, porque si nos descuidamos vienen y nos preparan una encerrona". Y con qué entusiasmo empujaban. Todos aquellos meses de sueños por la Carpa no se pueden olvidar. Resulta que el muro se caía por la noche y al día siguiente había sido el viento

que lo había tumbado. Y una y otra vez, y una y otra vez, y mientras mejor la hacían, antes se caía. Y ¿quién la tiraba? Como en Fuenteovejuna, “todos a una”. ¿Quién ha sido? El pueblo, que juzguen si quieren al pueblo, a la barriada entera, que se atrevan.

A. Raya. Yo creo que aquel día sentí que se aumentaba mucho mi confianza en la gente del barrio. Pero la empresa volvió a levantarla, esta vez más fuerte, con losas de cemento. Luego vino la reunión que se hizo dentro del recinto. Fue la reunión más masiva. Todos querían tirarla de nuevo. Franco ya estaba muerto. Yo sólo gritaba: “No, no, tirad sólo la puerta”.

Ignacio. Yo creo que éste es el momento más importante. Yo empecé a vivir la lucha este día. Me tropecé con la manifestación y me uní a ella. Pero yo no tenía ninguna relación con la Asociación. Pero ¡madre, la gente! Aquello era una paliza constante. En la calle, en el portal del bloque, en la escalera, en todos los sitios... A mí me daba la impresión de que estaba cercado por todas partes, de que me cogían en un rollazo de no sé qué Carpa... Me daban ganas de escaparme, pues como yo entonces todavía no vivía estas cosas, era para mí aquello un continuo runrún muy molesto. Yo ni me preocupaba, ni entendía qué era aquello. Era como una tormenta. Fue entonces cuando yo me incorporé de lleno a la Asociación. Y aquel día surgió la discusión de si se tiraba la puerta o el muro entero. Había más de dos mil personas y era difícil. Celestino gritaba desde una piedra: “Tirad sólo la puerta, que se puede uno hacer daño...” y entonces se hirió el chaval aquél.

*Celebrant la primera Festa Major a la Carpa, 1978.
Foto: PM.*

Raimundo. La lucha por la Carpa todavía no ha terminado, de acuerdo, ya hemos hecho en ella la fiesta mayor, de acuerdo, pero todavía no es propiedad del Ayunta-

miento. Sabemos ya que no se construirán bloques, pero todavía no se puede construir lo que necesitamos. La empresa quiere una indemnización por la pérdida por lo que "han dejado de ganar", por los excesos de pisos que pensaban construir. El Ayuntamiento no tiene el dinero constante y sonante para la indemnización.

A. Raya. A pesar de esto, éste ha sido el

gran triunfo. Ha sido por los esfuerzos de todos que en este solar habrá una escuela, zona verde y mercado.

Primitivo. Aquellos fueron tiempos muy fuertes y nos salvó la unión. Íbamos a por todas. Aquello era una verdadera pesadilla a todas horas: marchas, planos, firmas, excursiones para que la gente se conociera, fiestas cada domingo... y todo con aquella fuerza.

NOTES.

1. "Ayuntamiento Pleno. Sesión 18 de diciembre de 1963. Aprobar la nueva composición de volúmenes en el Plan Parcial del Polígono Can Serra en el sector montaña de esta ciudad". *BIM*. Quart trimestre 1963. núm. 40. Pàg. 318.
2. "Comisión municipal permanente. Extracto de acuerdos. Queda enterada la corporación de la aprobación por la Comisión de Urbanismo del proyecto de reparcelación y ordenación en volumen de los terrenos sitos en el Plan Parcial Ordenación del Polígono Can Serra. *BIM*. Primer trimestre 1966. Núm. 49-50. Pàg. 68. "Incoar expediente para la cesión gratuita al Ministerio de Educación y Ciencia de dicho terreno, situado en la Avenida Can Serra, para la construcción de un Instituto Nacional de Enseñanza Media [Torras i Bages]". *BIM*, primer trimestre 1968.
3. "Ayuntamiento Pleno. Sesión del día 18 de noviembre de 1970. Aprobar el proyecto de ordenación de la manzana comprendida por las calles del Molino, Avenida de la Electricidad, Avenida Isabel la Católica y Avenida Can Serra, *BIM*. Núm. 68. Quart trimestre 1970.
4. Vull fer esment aquí d'una conversa privada que, a petició seva, vaig tenir amb el Sr. Fossas, després de l'exposició de juny de 1974 i abans de l'aprovació inicial del nou Pla Parcial que faria possible la suspensió de llicències i quan les constructors i una part del consistori comencen a témer que la paralització pot ser un fet. El missatge fonamental de l'entrevista fou: "Cal aturar la construcció a la Carpa. Però jo sol no ho puc fer. Ajudi'm per favor. Mobilitzi la gent. I li prego que no faci públic el que li demano". Dir-ho avui, aquí, és un deure de justícia a la història i un homenatge a una actitud de valentia. Pel que diuen alguns veïns a les entrevistes, ho va repetir en altres ocasions.
5. *Butifarra*, el butlletí d'humor de l'Associació Nacional de Comunicació Humana i Ecologia (ANCHE), que es feia ressò de les reivindicacions de veïns, al n. 3 del 15 de setembre de 1975 publicava una llarga vinyeta sobre la història de la Carpa titulada "Felicidades, Can Serra". Deia així:
"El 10 de julio de 1975 la CIA recibía de su agente en Can Serra una noticia trágica para la civilización occidental: por primera vez en la historia se ha revisado un Plan Parcial en beneficio del vecindario.
- Inmobiliarias: desde la crisis del petróleo no se había visto nada igual... hay que hacer algo... piensen en la teoría del dominó... si unos lo consiguen otros se animarán... se llenará todo de árboles y escuelas... terrible!"
- Todo empezó así..." (a continuació explica correctament el procés)
6. *BIM*. Núm. 87-88. Tercer i quart trimestre de 1975. Pàg. 45-48.
7. *BIM*. Núm. 89-90. Primer i segon trimestre 1976. Pàg. 48.

Foto de la pàgina anterior: Paco, el timbaler, cridava al barri a participar, 1978. FPM i CEL'H